

Прецедентът с вземането на решение с мнозинство в Съвета на министрите

През 1982 г. министрите на селското стопанство не са в състояние до предвидения краен срок (1 април) да се споразумеят за цените на селскостопанските продукти. Заседанията на Съвета на селскостопанските министри през април и началото на май водят до сближаване на позициите, но не и до заключително решение. Още на заседанието на Съвета на министрите на 10 май 1982 г. тогавашният френски министър на селското стопанство г-жа Едит Кресон декларира, че ако една страна членка обяви решенията по цените за важен национален интерес, то тогава не би могло да има гласуване. Това бе изразено чрез нейните думи "компромисът от Люксембург" да не се пипа." Първоначално би могло да се помисли, че сме били свидетели на обикновеното блъфиране около селскостопанските цени. Но темата получава ново измерение, когато англичаните използват блокирането на селскостопанските цени, за да придвижат своите бюджетни искания. Ветото на англичаните следователно би трябвало да служи като лост за искания, които изобщо не се намират в пряка връзка с дневния ред, по който се търси решение. Въпреки това Великобритания не е готова да отстъпи по въпроса за вноската. На заседанието на външните министри вечерта на 17 май 1982 г. все още нищо не е решено. Ясно се чувства, че е възникнала специфична комбинация от раздразнение, опасение от тотална парализа на ЕО и загриженост един ден сам да не станеш жертва на един отказ от принципа на единодушието. На 18 май 1982 г. Съветът на министрите взема решение с изискващото се съгласно договора квалифицирано мнозинство. Великобритания, Дания и Гърция не участват в гласуването. С това е извършено много внимателно изместване на политическите акценти: установяването на волята на Общността не е схематично подчинено на безкомпромисния диктат на мнозинството, но също така вече не е и автоматично подложено на вето на малцинството. Извършването на този извънреден ход е възможно само в контекста, който се е създал от преплитането в политическото време и пространство на три тежки проблема: позицията на Общността по Фолклендския конфликт, преговорите по финансовото изравняване за Великобритания и определянето на селскостопанските цени.

Важна и интересна е преди всичко интерпретацията, която е дадена от Франция на взетото с мнозинство решение в Съвета на министрите. Френското правителство декларира, че "компромисът от Люксембург" дава сигурност на всяка страна членка, че няма да бъде наложено решение, срещу което тя би могла да изложи на риск свой жизнен интерес. Тази уговорка обаче не би могла да бъде разбрана като даване на възможност на една страна членка да възпрепятства нормалното функциониране на процедурите в Общността. С това в своята интерпретация на "компромиса от Люксембург" Франция поставя акцента по-скоро в полза на Общността.